

ČESKÉ PRÁVO

ČASOPIS SPOLKU NOTÁŘŮ ČESKOMORAVSKÝCH

ŘÍDÍ REDAKČNÍ RADA.

VYCHÁZÍ KAŽDÝ MĚSÍC MIMO ČERVENEC A SRPEN. — REDAKCE A ADMINISTRACE V PRAZE II. ŽITNÁ UL. Č. 8. — PŘEDPLATNÉ 40 K I S POŠTOVNÍ ZÁSILKOU. — JEDNOTLIVÉ ČÍSLO 4 K

ROČNÍK XXIV.

V PRAZE DNE 20. LEDNA 1942.

ČÍSLO 1.

KAREL KÖSSL:

NOVÝ ROK.

Poslední list kalendáře již opět utrhł apokalyptický šašek Silvestr, jehož mnohotvárný smích zní každému jinak a po svém, když v překotně pestrém sledu promítne v myslí kaleidoskopický obraz roku, který mívá, a barva jeho smíchu ztotožní se s výsledným dojmem, jaký zanechala tato citová bilance v tvém srdci.

Kdo řekl poslední slovo, ozvěna písni i vzlyků, smutek z odchodů či radost z návratů, mnoho-slibné a no a drtivé nikdy, klady a záporů všech dnů obrážejí se ve smíchu posledního v kalendáři, který nepostrádá ozvuků hrůzy, výsměchu a pláče.

Kalendář, řetěz všeho časného, metafysické memento, kategorický imperativ, okovy rozletů nad hranice času, zákon nad zákony, který nemilosrdně spoutal člověka od chvíle, kdy jej pyšně odvodil přímo z vesmíru, nikoliv lidský vynález, ale přírodou daná veličina, pevný a neměnný řád, jako samo slunce a dráhy hvězd, jež řídí neviditelná ruka od věků do věků. A člověku, „pánu tvorstva“, nezbyvá než odložit všechnu pýchu a podrobit se trpně úderům vteřin, jež jistě a přesně odměřují jeho čas. Tak sotva dozněl smích posledního, již nastoupil prvý z nové řady, k níž člověk nepříčiní více — než letopočet. Již opět plyne den a plyne noc, vychází slunce, stoupá, kulminuje a v témž okamžiku se vrací k obzoru, zapadá nade vším, co dobrého či strastného přinesl den, který hasne v samém zrodu, — noc, výdech a spočinutí, rosa a sen, kosmické jiskření, a nový den, stigmatizovaný zánikem již v prvém úsvitu, jako lidský osud, jehož zvrát či naplnění jeden z řady snad přinese, list za listem trhá neviditelná ruka, jež vládne životu a smrti, rozděluje časné od věčného, klesáš v brázdě, když přešel tvůj den a život jde dál, koloběh přírody uvolňuje znovu nezměrnost tajemných sil a razí cestu novému jaru, jež střídá plamen léta, podzimní klasobraní, let ptáků nad krajinou, smutná loučení a konec se smíchem posledního, co bylo, viš, co bude je věcí hvězd, když neviditelná ruka v milosrdné moudrosti zahaluje všechno příští mlhavým závojem tajemství.

Rytmus smrtelného srdce odměřuje lidský čas a nový rok podaruje srdce novou nadějí, jak noci ubývá při zrození roku, neboť nejchudší zrození, ozářeno nadějí, je slavnější než nejslavnější pohřeb. Novoroční nadějí provázej nová vůle, vytrvalost a všechny překážky překonávající práce, pro vždy požehnaná nositelka všech kladných hodnot, úděl země a dar nebes! Ostatní je důvěra v moudrost a nejvyšší spravedlnost neviditelné ruky, jež posunuje rafii času věčného a v jejíž přízeň doufá, když dnes, jako před dávnými lety člověk člověku podává ruku a přeje šťastný nový rok!